

Chương 4

Sau đó, Trần Tín cũng dẫn theo đội ngũ vào thôn. Các thôn dân dắt díu già trẻ, quỳ sụp xuống đất tạ ơn. Lúc này, những binh lính đi mai phục bọn mã phi cũng chạy tới. Hai đứa trẻ và bầy gia súc chạy tán loạn vào rừng cũng được tìm lại. Các thôn dân mừng rỡ vô cùng, đội ơn không ngớt. Văn Đan Khê và Lý Băng Nhạn cũng kích động ôm ghì lấy Tuyết Tùng và Tuyết Trinh hôn tới tấp.

Giày và áo quần của hai đứa trẻ đã bị bụi gai đâm rách tước, trên mặt và trên người đều đầy rẫy vết thương. Văn Đan Khê vội vã dắt hai đứa về nhà thay quần áo, bốn người vừa vào tới cổng sân thì đã nhìn thấy cảnh ngổn ngang xơ xác của căn nhà, đồ đạc bên trong bị xối tung lên bừa bãi, áo quần và dược liệu bị ném la liệt đầy đất. May mà trong nhà chẳng có gì đáng giá, bạc và lương thực đều được Văn Đan Khê giấu hết trong hầm, ngoài giỏ bánh bao và nửa túi gạo trong bếp ra thì chẳng mất mát gì nữa.

Những thôn dân khác đều thiệt hại về của cải, nhưng may là không ai thiệt mạng. Văn Đan Khê nhặt dược liệu, để Lý Băng Nhạn bôi thuốc cho những người bị thương, những thứ khác để sau hăn bàn. Bây giờ phải thết đãi ân nhân cứu mạng một bữa đã.

Hồ lý chính nghe tin cũng dẫn theo một tốp người tới tạ ơn cứu mạng của quân Phá Lỗ. Hồ lý chính tươi cười nịnh nọt cúi đầu khom lưng nói chuyện với Trần Tín, trong khi Trần Tín thì vẫn thờ ơ dù nghe cũng chẳng buồn đáp lời.

“Tướng quân, mời ngài dời gót tới nhà tiểu nhân nghỉ ngơi chốc lát.”

“Không cần, tướng quân của bọn ta ngồi nghỉ tại chỗ một lát là được rồi.” Hạ hắc tử đáp hộ Trần Tín.

“Tướng quân, việc này...” Hồ lý chính vò đầu bứt tai, phút chốc không tìm ra được từ nào thích hợp.

Văn Đan Khê bước tới đỡ lời: “Lý thúc, thúc không cần bận lòng. Trần tướng quân luôn ăn chung ngủ chung với các tướng sĩ, ta thấy cứ tận dụng luôn mấy cái bếp lớn trước cửa nhà ta làm vài món đơn giản là được rồi.”

Hồ lý chính cười gượng, nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Văn Đan Khê thì thầm kinh ngạc với lá gan của cô nương này. Cô đã nói thế thì tất nhiên ông mong còn không được, bèn đáp ngay: “Được được, cứ làm vậy đi. Ta sẽ bảo các hương thân mang thức ăn tới.”

Ông ta vừa dứt câu thì Trần Tín bỗng chau mày, Hạ hắc tử vội tiếp lời: “Hồ lý chính, không cần đâu, quân quy của bọn ta là không được chiếm lợi của dân chúng, các người cũng đang gặp khó khăn. Lương khô bọn ta mang theo sẽ tới ngay thôi.”

Hồ Lý chính nghe được câu này thì trên mặt nở ra ý cười từ tận đáy lòng, thâm thở phào một hơi. Độ này đang vào thời kỳ giáp hạt, các thôn dân không bị đói đã là may lắm rồi, giờ còn phải chịu đựng thêm nạn cướp của mã phi, trong nhà đâu còn dư thóc gạo để lấy ra nữa chứ.

Nghĩ rồi Hồ lý chính hăm hở dẫn theo một toán người tới các nhà dân trong thôn để mượn bàn ghế và chén đĩa. Bỗng qua một lát, chợt nghe toán lính cao giọng reo lên: “A ha, về rồi về rồi!”

Mọi người đồng loạt ngó lên, quả nhiên toán quân Phá Lỗ khác đã về tới thôn, lần này thật sự là trở về trong thắng lợi. Trên lưng ngựa và trên lưng các binh sĩ thò đầy đồ đạc và của nả.

Hóa ra, trước khi tới đây bọn mã phi đã lên kế hoạch rõ ràng, chúng chia thành mười mấy tốp nhỏ, tỏa ra các thôn để cướp nữ nhân và của cải, đồ cướp được sẽ giấu tạm trong một sơn động ở Đại Thanh sơn, phái binh trông coi. Đợi cho các đội cướp bóc xong thì họp binh lại, chở về sào huyệt rồi chia chát theo công trạng. Mà trinh sát của quân Phá Lỗ đã biết được tin này từ sớm, chỉ sửa soạn để lấy đen ăn đen. Suy cho cùng tuy quân Phá Lỗ có phiên hiệu nhưng không có binh lương, dĩ nhiên chỉ có cách này để duy trì sinh kế. Trần Tín ra ngoài cũng để điều tra việc này, đúng lúc đụng phải Văn Đan Khê giữa đường.

Quân Phá Lỗ phục kích bọn cướp ở Đại Thanh sơn và Tiểu Thanh sơn thành công rồi, ngay lập tức phát lộ phí đi đường cho những nữ nhân bị bắt, sau đó thả đi, còn những món mà bọn cướp vơ vét được thì cuồn hết về.

Đồ đạc đã được chở về xong xuôi, Văn Đan Khê và Lý Băng Nhạn bèn nhanh chóng tiếp tay với các phụ nữ trong thôn nấu cơm. Các binh lính thì làm giúp mấy cái bếp to, nấu cơm cũng chia thành hai tốp, Văn Đan Khê và mấy người phụ nữ có tay nghề nấu nướng hơi cao sẽ phụ trách mở bếp nhỏ nấu riêng cho các huynh đệ Trần Tín, những người còn lại thì lo phần thức ăn của binh lính.

Bấy này Trần Tín đang ngồi bên dưới gốc cây to trước cổng sân Văn gia, nhắm mắt dưỡng thần. Hạ hắc tử và Tàn Nguyên ngồi bên.

Tàn Nguyên đảo mắt quan sát nhà cửa của Văn gia, lẩm bẩm: “Sao bờ tường này lại lở dỏ thế?”

Hạ hắc tử tiếp lời: “Chắc là mới xây được phân nửa thì mã phi tới.”

Trần Tín vung tay lên ra lệnh: “Đi đi, bảo người xây tiếp.”

Hạ hắc tử “Vâng” một tiếng rồi phui mông bước lên phân công các binh sĩ làm việc.

Tàn Nguyên nheo nheo mắt đánh giá Văn Đan Khê và Lý Băng Nhạn đang bận bịu ở cách đó không xa, mở miệng khen: “Văn cô nương này, không những có y thuật cao minh và tài nấu nướng cũng điêu luyện, gặp chuyện thì bình tĩnh tinh táo, thật là hơn hẳn những nữ tử bình thường.”

Hàng mi rậm của Trần Tín hơi giàn giạt, nhưng không tiếp lời.

Tần Nguyên vẫn chẳng thấy xấu hổ, sờ sờ cái cằm nhẵn thín nói tiếp: “Thế đạo ngày nay càng lúc càng rối loạn, nhưngغمغم lại bọn thổ phi ở vùng Dịch Châu này vẫn đỡ hơn những vùng khác ở chỗ không đuổi tận giết tuyệt. Lúc đệ trở về đi ngang qua Bình Châu và Thanh Châu, đã gặp những thôn làng chịu nạn cướp thảm thiết đến độ không nở nhìn. Nam tử và hài tử đều giết sạch, nữ nhân thì chà đạp ngay tại chỗ, chỉ cần phản kháng một chút sẽ bị hành hạ đến chết...”

Mí mắt Trần Tín hé ra một khe hẹp, hừ lạnh: “Nếu rơi vào tay quân Phá Lỗ thì từng xẻo tên đầu sỏ.”

Tần Nguyên vốn muốn tung gạch nhử ngọc, nói tiếp: “Đại ca, đệ thấy chúng ta cứ tiếp tục thế này không phải là cách, lòng nhị đệ ta rất lo lắng.”

Trần Tín đột nhiên mở mắt ra, nhìn chằm chằm Tần Nguyên một lát rồi hỏi: “Nhị đệ có ý gì? Chẳng lẽ trong lòng đệ có ý định trung quân báo quốc, muốn bảo các huynh đệ ra quy phục triều đình sao?”

Tần Nguyên cười khỏ một cái rồi tự giễu: “Đâu phải đại ca không biết quá khứ của đệ, nếu sau chuyện ấy mà đệ còn muốn trung với hạng vua như vậy, thì đệ thật đúng là đồ óc heo.”

“Vậy đệ nói xem, chúng ta nên làm sao?”

Tần Nguyên mấp má môi, muốn nói gì đó nhưng sau cùng lại lắc đầu: “Đệ còn chưa nghĩ thông, hôm nay chỉ muốn dọn ý đại ca mà thôi.”

Trong khi Tần Nguyên và Trần Tín ngồi nghỉ ngơi dưới tán cây thì Văn Đan Khê làm việc tất bật bên bếp lớn. Vì phải chuẩn bị rất nhiều món ăn nên cô chỉ huy đội phụ nữ cắt, rửa và sơ chế thịt, còn mình thì lo phần nấu. Tuy vậy cũng đủ làm cho cô mệt tới ngất ngư.

Lần này quân Phá Lỗ mang tới rất nhiều thịt, thịt heo dê bò thậm chí cả thịt khô, đủ các loại lương thực. Văn Đan Khê không có thì giờ làm thật tỉ mỉ, mà chỉ nấu mấy món đơn giản với số lượng nhiều, như một nồi cá dưa chua to dùng, canh cay gân bò trộn máu vịt, một chậu ếch cay siêu lớn và đương nhiên không thể thiếu lòng lợn bung hành với thịt kho tàu. Cô để ý thấy, Trần Tín và huynh đệ hẳn khá thích ăn mấy món này.

Nguyên liệu vừa cho vào nồi mùi thơm đã tỏa ra khắp nơi, cả bầu trời thôn đều sực nức mùi thịt, nếu không phải Trần Tín có tiếng đã man đang ngồi ở đằng kia, thì mấy con quỷ nhỏ tham ăn đã bu lại đây kín mít rồi.

Ban đầu Tần Nguyên và Trần Tín còn nói chuyện tử tế nghiêm trang, nhưng càng nói thì ánh mắt hai người càng dịch dần về hướng Văn Đan Khê.

“Hắt xì, xông chết người rồi.” Tần Nguyên hình mũi hít hít, lầu bầu: “Văn cô nương dùng gia vị gì thế không biết, khác xa mùi mấy món đệ ăn trước giờ.”

Trần Tín hừ mũi một tiếng, chân mày hơi chau lại như đang suy nghĩ việc gì nan giải...

Văn Đan Khê đang quần quật luôn tay thì Lý Băng Nhận bỗng huých huých cô, nói: “Muội nhìn kia, mấy người họ đang xây tường giúp chúng ta kia.”

Văn Đan Khê ngoái đầu lại. Đúng thế thật! Vì có nhiều người nên tường viện xây lên rất nhanh, giờ đây đã cao tầm đầu người. Văn Đan Khê nhìn lướt qua Trần Tín thật nhanh, cảm thấy người này tuy lỗ mãng nhưng cũng biết suy nghĩ tỉ mỉ, có tình có nghĩa. Cô cũng không còn trách chuyện hắn gây khó dễ lúc đầu nữa, dù sao giao tình giữa cô với hắn cũng chẳng có gì sâu đậm. Người ta cứu người là vì ý tốt, không cứu thì cô cũng chẳng nói được gì.

Ngẫm nghĩ một lát cô dự định nấu thêm mấy món: Móng heo đậm tương, đầu heo quay, gan heo ướp rượu, sườn lợn rán tỏi, thịt Đông Pha, thịt luộc giã tỏi vân vân, món nào làm được thì làm tất. Vì gia vị thiếu thốn nên Văn Đan Khê không thể làm gì hơn là dùng nguyên liệu thay thế. Mặc dù mùi vị không chính tông bằng hiện đại, nhưng so ra vẫn đặc biệt hơn những món khác.

Mấy món chính vừa ra lò, Mặt Thạo luôn lần quân ở gần đó đã hết nhin nỗi từ đời nào, chai mặt sáp lại gằn: “Văn cô nương, cái chậu này nặng lắm, để ta bê cho.”

Những người khác đã lanh trí bày sẵn một chiếc bàn to tương ngay dưới táng cây Trần Tín ngồi.

Mặt Thạo và Hồng đại hồ tử bung món ăn lên phụ mọi người, Văn Đan Khê cũng bê một chậu nhỏ theo sau.

Hồng đại hồ tử nhìn Văn Đan Khê rồi nhoẻn miệng cười: “Muội vất vả rồi.”

Văn Đan Khê chùi mồ hôi trên trán, cười đáp: “Không vất vả, các huynh ăn nhanh đi.”

Màn này bị Trần Tín bắt gặp, chân mày hắn càng nhíu chặt hơn.

Mặt Thạo và Hồng đại hồ tử chẳng chú ý tới việc này, nhưng Tàn Nguyên thì trái lại, y chau mày, trong mắt ánh lên ý cười.

Lúc Văn Đan Khê bung thức ăn lên lần nữa, rốt cuộc Trần Tín cũng nặn được một câu: “Đừng làm nữa, bấy nhiêu là đủ rồi.”

Văn Đan Khê đặt cái nồi nhỏ trước mặt hắn, đáp: “Thật ra cũng không định làm thêm, đây là món cuối cùng.”

Trần Tín: “...”

Văn Đan Khê bảo người mang bánh màn thầu và điếm tâm lên, sau đó thoải mái nói: “Các vị cứ dùng thông thả, nếu không đủ thì cứ nói với ta một tiếng.” Nói rồi bỏ đi nhẹ tênh, tới ăn cơm chung với những phụ nữ khác.

Những lính Phá Lỗ còn lại thì chẳng được tốt số như vậy, bọn họ chỉ ăn những món bình thường mà những phụ nữ khác làm. Tuy mùi vị cơm canh ngon

hơn trong quân doanh một quãng xa tí mù, nhưng rõ ràng vẫn thua xa đẳng cấp của bàn Tướng quân. Không ít người trong bọn họ còn thỉnh thoảng hít hít mũi, không cho ăn thì ngửi thôi không được à?

Đại bộ phận họ là những người thô kệch, căn bản chẳng thèm quan tâm tới cái nguyên tắc cứng nhắc lúc ăn không nói, thế nên ai nấy đều vừa ăn uống vừa cười nói sang sảng. Các thôn dân tới phụ cũng chia nhau ăn cơm, bởi thiếu bàn nên mọi người bèn quây quần thành một vòng tròn rồi ngồi bệt xuống ngay tại chỗ, ăn uống ngon lành. Trong phút chốc, cả cái sân phơi nhà Văn gia nhón nháo hết như cái chợ.

Bàn Trần Tín cũng chẳng ngoại lệ. Lúc này Mặt Thạ đang thao thao bất tuyệt về kinh nghiệm chiến trường anh dũng phá địch của bản thân.

“Lại kể tới lão đại của núi Nhị Long, mới đầu thì kiêu căng bô bô cái mồm, tán phét mình là anh hùng đệ nhất lục lâm gì đó... Kết quả, ông đây vừa bước lên, chỉ trong năm hiệp đã tẩn cho hấn kêu cha gọi mẹ, sồn hết ra quần...”

Trần Tín vẫn câm như hén, Tần Nguyên thì thỉnh thoảng tán cho Mặt Thạ mấy câu: “Lão Ngũ tài quá! Tiếp đi tiếp đi!”

“Thì thế, Quách Hoàng Hà đệ ngoài chịu phục các vị ca ca ra thì chả còn ai xứng...” Mặt Thạ vừa lừa cơm vừa huyền thuyên luôn mồm.

Hồng đại hồ tử nhìn nước bọt của hấn văng ra tung tóe, bèn len lén đẩy cái mâm nhỏ vào trong, để đỡ phải hứng trận mưa nước bọt của hấn.

Mặt Thạ vô tình đảo mắt qua. Cừ thật! Mâm đồ ăn lúc nãy còn đầy ụ mà giờ đã hết veo phân nửa. Hấn liếc mắt nhòm thử, phát hiện trừ mình ra ai trên bàn cũng đang vui đầu ăn hết tốc lực, ngay cả Tần Nguyên nhả nhặn nhất ở đây cũng không ngoại lệ, công phu cướp đồ ăn càng lúc càng điệu nghệ. Hấn chẳng thèm khoe mẽ nữa, ăn thần tốc mới là chính sự.

Sau khi cơm nước no nê rồi, Mặt Thạ hả hê xoa xoa cái bụng tròn vo với vẻ đầy thỏa mãn, miệng thì cảm thán: “Đồ ăn ngon quá xá, chỉ tiếc là không được ăn thường xuyên. Dem hai nhà ra so thì cơm trên núi chúng ta chẳng khác nào cám heo.”

Hấn vừa nói dứt câu đã bị Trần Tín trừng cho một cái.

Mặt Thạ tự biết mình lỡ mồm, vội vàng nịnh nọt đánh trống lảng: “Đại ca, huynh làm lão đại nên phải suy nghĩ cho huynh đệ phải không?”

Có lẽ do ăn no nên tâm tình Trần Tín hiện giờ cũng không tệ, hỏi chậm rãi: “Đệ nói thử ý kiến xem?”

Ánh mắt Mặt Thạ phóng tới một hướng cách đó không xa, nơi những người phụ nữ đang tụ tập, cười phớn nói: “Đại ca cưới một tẩu tử cho chúng ta không phải là xong rồi sao. Trên núi có một nữ chủ nhân thì thế nào cũng thay đổi tới chóng mặt.”

Hắn vừa nói ra câu này, mọi người lập tức thay đổi sắc mặt.

Trên mặt Tần Nguyên như cười như không, điệu bộ hết như muốn xem tấu hài. Sắc mặt Hồng đại hồ tử hơi sầm xuống, cúi đầu im lặng.

Trần Tín nhìn phản ứng của mọi người, đặc biệt là khi thấy sắc mặt của Hồng đại hồ tử, trong lòng bất giác sinh ra cảm giác không vui.

Hắn chậm rãi nói: “Cười cũng được, nhưng đáng tiếc chưa chọn được người thích hợp.”

Mặt Thạ chen vào ngay: “Sao không có chứ, Văn...”

Ai dè hắn còn chưa kịp nói hết câu đã bị tiếng quát của Hồng đại hồ tử cắt ngang: “Ngũ đệ, đệ lại uống quá chén rồi đúng không?! Không được lấy thanh danh của cô nương nhà người ta ra đùa giỡn!”

Mặt Thạ há miệng, chợt thấy hơi ảo não, hắn lại không nghĩ tới chuyện này! Hắn không giỏi thanh minh, nên chẳng biết làm gì hơn là đành ngậm chặt cái miệng lại.

Ánh mắt Trần Tín lóe lên, giọng trở nên rét căm: “Từ bao giờ mà Tam đệ lại biến thành người tuân thủ quy củ như thế vậy?”



Hồng đại hồ tử gục đầu xuống, giọng hơn nằng nặng: “Vì trong nhà tiểu đệ có một muội muội... cho nên biết rất rõ, nữ tử sống rất khó khăn, với chúng ta thì chẳng qua chỉ là vài câu nói đùa, nhưng với các muội ấy thì có thể sẽ là tai ương ngập đầu. Hơi lơ đãng một chút thì hậu quả khôn lường.”

Mọi người nghe tới đây thì thu lại vẻ mặt đùa giỡn, Mặt Thạ cảm thấy mình càn rỡ hơi quá trớn rồi. Những người phải vào rừng làm cướp thì có ai chưa từng trải qua quá khứ đau lòng đâu?

Như Hồng đại hồ tử, trước đây vì muội muội suýt bị lão địa chủ lăng nhục, trong cơn nóng giận huynh ấy đã tới nhà lão địa chủ báo thù cho muội mình, không ngờ lại lỡ tay giết chết lão ta khiến quan phủ truy sát, cuối cùng phải trốn lên núi Nhạn Minh. Việc này xôn xao âm ỉ ở địa phương, mặc dù muội muội của Hồng đại hồ tử vẫn trong sạch, nhưng mọi người lại nghe lời đồn bậy bạ, nói muội ấy bị lão địa chủ hủy đi danh tiết. Nhà chồng dính hôn từ nhỏ tin lời đồn đãi nên tới nhà từ hôn, Hồng tiểu muội nhất thời quần trí nên thất cổ tự sát. Phụ mẫu Hồng gia thấy nhi tử mình bật vô âm tín, nữ nhi thì treo cổ tự vẫn, nên lửa giận công tâm ngã bệnh hết cả, nhà thì không có tiền thuốc thang, chẳng bao lâu sau cũng qua đời. Về phần Hồng đại hồ tử sau khi đứng vững ở núi Nhạn Minh bèn về nhà đưa phụ mẫu và muội muội lên núi, ai ngờ được về nhà thì chỉ thấy ba nấm mồ tro tro...

Câu chuyện cũ ấy các huynh đệ đã biết từ lâu. Hôm nay nghe Hồng đại hồ tử nhắc lại thì khó nén nổi ưu tư. Trần Tín nghe xong thì nét mặt cũng dần trở nên phức tạp.

Hắn gằn từng chữ: “Được rồi, chuyện này đến đây thôi, sau này không được nhắc lại.” Nói rồi trao cho Mặt Thạo một ánh mắt cảnh cáo.

Mặt Thạo ưỡn rưỡn bầu: “Được rồi, đệ sai rồi không được sao? Đệ ở tái ngoại, tập tục ở đó không giống với nơi này.”

Tần Nguyên nhân cơ hội xen vào: “Biết sai là tốt rồi. Nào nào, mọi người đều là huynh đệ, đừng vì mấy thứ này tổn thương hòa khí.”

Nói đoạn y liếc qua Hồng đại hồ tử và Trần Tín đầy thâm ý, nói bóng gió: “Cũng lâu rồi chúng ta chưa từng tụ họp thế này. Đệ mong chúng ta mãi mãi như trước đây luôn đồng cam cộng khổ, không quên ước nguyện ban đầu.” Mấy người dừng vì một nữ tử chưa tới tay mà tổn thương hòa khí chứ.

Lời Tần Nguyên sao mọi người lại không rõ. Hồng đại hồ tử hơi sừng sờ, hần cúi đầu, trông như đang suy tư điều gì. Một lúc lâu sau hắn mới lộ ra vẻ mặt sáng tỏ.

Lúc ngược lên mắt hắn đã trở nên sáng trong, thẳng thẳng vô tư nhìn về phía Trần Tín, sau đó đứng dậy nói với giọng đầy xúc động: “Đại ca, đệ xin mời huynh một chén, thật ra đại ca đã hiểu làm đệ, Văn cô nương nhìn mỏng manh yếu đuối khá giống với muội muội của đệ. Hoàn toàn khác hẳn với một cô nương nhà nông...”

Hồng đại hồ tử nói tới đây thì giọng trở nên nghẹn ngào, trong mắt ánh lên ngân lệ, nếu chẳng phải muội tử nhà mình sinh ra đã tốt đẹp, thì sao gặp phải cảnh ngộ ấy, thà làm một người thô kệch vụng về còn tốt hơn.

Lúc này Trần Tín cũng thấy mình hơi quá đà, bèn đứng dậy bung chén rượu uống cạn một hơi, đáp: “Chỉ một lần này, về sau... sẽ không thế nữa. Nào, cạn chén!”

Tần Nguyên thấy đám mây đen giăng bốn bề dần nhạt đi, trong lòng cũng phấn chấn hẳn lên, trên môi nở nụ cười, thế là tàn tiệc rồi mấy huynh đệ lại tiếp tục uống rượu say sưa.

Mặt Thạo thừa cơ tán dóc chọc cười, nghịch cái mặt làm lộ lên rồi sờ sờ bụng than thở: “Haizz, mâm trơ đấy.”

Mọi người cười rộ lên không ngớt.

Ở một bên khác, binh lính Phá Lỗ đang phụ các thôn dân mang bàn ghế chén đĩa trả lại cho từng nhà. Trong khi tường viện của Văn gia đã xây cao lên hẳn, Văn Đan Khê nhìn thoáng qua ước chừng phải cao tầm ba người gộp lại. Cô cười trộm trong lòng, lần này đó ai đó còn tự tiện bay qua được nữa.

Văn Đan Khê đang im lặng ngắm nghía thì Hồ lý chính dẫn theo mấy lão nhân khá có uy tín trong thôn tới, mỉm cười chào hỏi cô.

“Lý chính.” Văn Đan Khê bị đoàn người làm cho bất ngờ, vội vã kêu lên một tiếng.

Hồ lý chính nhanh nhẩu nói: “Gọi Hồ thúc là được rồi.”

Văn Đan Khê bèn gọi một tiếng Hồ thúc rồi hỏi ông có chuyện gì.

Hồ lý chính thoáng cân nhắc một lát rồi đáp: “Đan Khê, trong thôn này cháu là một trong số ít người đã từng đọc sách, hôm nay chúng ta tới đây để xin ý kiến cháu.”

Văn Đan Khê hơi sững sờ, vội vàng ngừng công việc đang làm, hỏi: “Hồ thúc cứ nói đi, cháu xem thử là chuyện gì, nếu giúp được thì nhất định sẽ làm hết sức.

Hồ lý chính than nhẹ, nói với vẻ nặng nề: “Cháu thấy đó việc hôm nay, ây dà... May mà Trần tướng quân tới kịp thời, không thì xong rồi. Lương thực và gia súc chỉ là thứ yếu, nếu người bị bắt đi thì không biết sẽ hủy hoại bao nhiêu gia đình, cháu nói xem nhà ai mà chẳng có thể tử và nữ nhi chứ, bọn mã phi ghê tởm này...”

Văn Đan Khê nghe thế nét mặt cũng nặng trĩu, còn sắc mặt những người phụ nữ bên cạnh thì trắng bệch ra.

“Vậy các vị muốn đề nghị cách gì?”

Hồ lý chính vuốt mấy sợi râu bóng lưỡng như bôi dầu, đáp trịnh trọng: “Hiện tại trong thôn không dư dật gì bọn chúng còn tới cướp, thế nào đến lúc thu hoạch cũng cướp dữ hơn. Vì thế mấy người chúng ta mới bàn nhau, cháu thấy thôn chúng ta có thể đặt dưới sự cai quản của Trần tướng quân không?”

Văn Đan Khê nghiền ngẫm đề nghị này trong lòng giây lát, biết cách này có thể thực hiện được. Nhưng cũng không thể nào bắt người ta giúp đỡ nhiều lần, một hai lần còn ổn, nhiều hơn e không hay. Tục ngữ có câu không lợi lộc đừng mong dậy sớm, nếu muốn quân Phá Lỗ tình nguyện bảo vệ thôn Thanh Khê lâu dài, thì chỉ còn cách cột chặt quyền lợi của đôi bên vào nhau.

Ngẫm lại hồi lâu, trong lòng Văn Đan Khê đã có đôi sách.

Cô mỉm cười khen ngợi: “Hồ thúc thật biết suy nghĩ cho dài lâu.”

Hồ lý chính cười ngượng ngịu, nói: “Cháu thấy ổn là được rồi, nhưng mà cháu thấy đây, chúng ta đã cao tuổi nên miệng lưỡi cũng vụng về, ta nghe thím của cháu nói, hình như các huynh đệ Trần tướng quân đều thích thức ăn cháu làm...” Ý của ông là nhờ Văn Đan Khê ra mặt thương thuyết giùm.

Văn Đan Khê vội cúi đầu nói khiêm tốn: “Đâu có ạ, chẳng qua là họ nể mặt cháu thôi. Nhưng Hồ thúc đã nói vậy, thì cháu cũng không thể từ chối, tuy cháu là nữ tử nhưng cũng là một phần trong thôn. Hồ thúc cần tới, tất nhiên cháu sẽ nghe theo. Chỉ có điều...” Nói tới đây cô khó xử ra mặt.

Hồ lý chính thấy nét mặt cô thì bỗng thấp thỏm trong lòng, không thể làm gì hơn là lên tiếng hỏi: “Có yêu cầu gì cháu cứ việc nói ra, chỉ cần ta làm được thì bảo đảm đáp ứng.”

Văn Đan Khê cười sáng lạng: “Hồ thúc hiểu lầm rồi, yêu cầu này không phải cho cá nhân cháu, mà cháu nghĩ rằng đề nghị của chúng ta chưa thỏa đáng lắm. Các vị hãy nghĩ mà xem, chúng ta có bao nhiêu giao tình với Trần tướng quân, một hai lần còn được, nhưng nhiều lần thì sao?”

Hồ lý chính đáp ngay: “Việc này chúng ta đã nghĩ xong lâu rồi, sau mỗi lần giúp đỡ nhất định không để họ tổn công vô ích.” Tiếp đó ông bổ sung thêm ít lễ vật dùng để tặng cho quân Phá Lỗ.

Văn Đan Khê nghe xong thì lắc đầu: “Vẫn chưa thỏa đáng lắm. Những vật này, nói thật thì chưa chắc đã vừa ý đối phương.”

Hồ lý chính và mấy lão nhân cau mày, họ không còn biện pháp nào khác, thôn Thanh Khê chỉ mới có hơn chục hộ, nhà nào cũng chỉ đủ ăn, thật tình không dư dả gì.

Giờ đây Văn Đan Khê không vòng vo nữa mà nói thẳng: “Cháu thấy chi bằng thế này, chúng ta sẽ nói với Trần tướng quân là muốn ngài ấy phái binh bảo vệ cho chúng ta, trái lại chúng ta sẽ nộp lên hai phần thu hoạch trong thôn.”

“Việc này...” Hồ lý chính chau mày suy tư.

Văn Đan Khê nói tiếp: “Thế nhưng dù sao thì thôn Thanh Khê cũng quá nhỏ, không có bao nhiêu tài nguyên để khai thác, thế nên chúng ta có thể tới thông báo với thôn Hạ Hà, thôn Khê Đầu và vài thôn lớn khác, khuyên họ hãy gia nhập quân Phá Lỗ theo chúng ta. Mặt khác chúng ta còn có thể rút ra một số tráng đinh ở các thôn để lập thành dân đoàn, tập luyện lúc rảnh rỗi, trông trọt lúc bận rộn. Ở đâu các thôn treo một cái chuông lớn, rồi tổ chức một đội tuần tra, thay phiên nhau làm nhiệm vụ không kể ngày đêm, vừa có biến động thì lập tức gõ chuông cảnh báo. Trẻ nhỏ và phụ nhân sẽ nhanh chóng trốn đi, các nam nhân thì ở lại ngăn cản, sau đó sẽ phái người tới thông báo cho quân Phá Lỗ.”

Văn Đan Khê nói rất rành mạch rõ ràng, câu cú đầy lý lẽ. Nhóm Hồ lý chính nghe xong thì thâm ca ngợi trong lòng, quả nhiên người đọc sách có khác.

Sau đó, mọi người thương lượng bổ sung thêm một số chi tiết, cuối cùng quyết định một phương án. Để Văn Đan Khê đi nói rõ với Trần Tín.

Mọi người bàn xong chuyện, Hồ lý chính ngó thấy trời sắp sụp tối thì bỗng ảo não vỗ đầu một cái nói: “Ôi trời, tại ta cả, nghĩ ra sớm thì tốt rồi, chúng ta đi nhanh đi, trời sắp tối nói không chừng Trần tướng quân đã đi mất rồi cũng nên.”

Văn Đan Khê trấn an mọi người, vội vàng gọi một tiểu binh: “Cậu đi báo với Trần tướng quân, nói là lát nữa ta sẽ đưa bữa khuya tới nhé.”

Tiểu binh đàn mặt ra, mới ăn cơm chưa bao lâu, giờ lại muốn ăn khuya tiếp. Không biết tiểu binh như bọn họ có phần không ta.

Dù thắc mắc là vậy nhưng tiểu binh vẫn thoải mái đồng ý, đi vào báo tin.

Trần Tín nghe tin xong hơi sững ra một giây nhưng sau đó thì thông suốt, hẳn chờ xem cô giờ mảnh gì!

Văn Đan Khê đeo tạp dề vào rồi làm cơm tiếp, cơm tối là thịt cá, bữa khuya không thể ăn kiểu đó được, phải ngon miệng, thanh đạm mà còn độc hơn chút. Tốt nhất là cho hẳn ăn nhiều thật nhiều vào, sau khi no nê thì lượng lớn máu sẽ dồn về dạ dày để dùng cho tiêu hóa, vì thiếu dinh dưỡng và máu cung cấp lên não nên đầu người ta sẽ trở nên trì trệ. Hẳn đàn đi một tý, nói không chừng sẽ đồng ý ngay yêu cầu của cô mà không do dự. Đây là căn cứ theo khoa học hẳn hoi, nghe đâu khi đàm phán với người thông minh thì cứ nhiệt tình nhét đầy dạ dày của đối phương là được.

Văn Đan Khê nghĩ rồi bèn nhờ người tới băm thịt làm nhân và cán bột, còn mình thì lo chuyện gói bánh. Gói một nồi bánh sủi cảo, hầm tiếp một nồi canh thịt mộc nhĩ, thêm vài thức nhắm ngon lành là đủ. Văn Đan Khê vừa làm luôn tay vừa sắp xếp lại suy nghĩ của mình.

Vì đông người phụ mà còn làm số lượng ít, nên chẳng mấy chốc đã gói xong bánh sủi cảo. Canh thịt thơm ngào ngạt nóng sột cũng vừa ra nồi.

Lúc nhóm của Văn Đan Khê bung bánh sủi cảo vào, ánh mắt của mọi người đều bắn vọt tới. Ánh mắt Trần Nguyên có chút hoang mang, những người còn lại thì có vẻ khắp khởi chờ mong. Tục ngữ có câu, không đâu lại tới lấy lòng thì không đạo tặc cũng phường gian manh. Họ muốn coi thử, tốt cùng thì nữ tử này muốn làm gì đại ca!

Văn Đan Khê lờ tịt mấy ánh mắt này, bước tới đặt bánh sủi cảo lên bàn rồi chào mời nhiệt tình: “Nào, các vị ném thử xem có ngon không.”

Cô vừa dứt câu thì Mặt Thạ đã khần cấp gấp một chiếc sủi cảo ném vào miệng, nào ngờ sủi cảo vừa mới ra lò nên nóng tới nỗi hẳn phải khóc ré lên, làm mọi người phá lên cười rân trời.

Trên môi Trần Tín cũng nở nụ cười, hẳn nhanh chóng liếc mắt qua Văn Đan Khê, thấy lần đầu tiên cô bung món ăn lên xong mà không đi, còn đứng yên một bên như đang chờ điều gì.

Hắn vờ như chẳng quan tâm, gấp sủi cảo lên rồi cắn từng miếng nhỏ, ăn một miếng mà nhây cực lâu.

Rốt cuộc Văn Đan Khê nhìn hết nỗi trừng mắt với hẳn, trong lòng như có hàng trăm con thảo nê mã (*) chạy lòng lên. Mọi khi tốc độ ăn của hẳn nhanh tới chóng mặt, sao bây giờ lại bày đặt nhả nhặn thế hả?

(*) Câu chửi lóng tương đương với F*ck your mother.

Cứ như cố tình chơi khăm cô, Trần Tín ăn sủi cảo xong, tới lượt uống canh thịt thì tốc độ càng chậm như ốc sên bò, nhắm từng thìa bé tí nhìn y chang một đại cô nương.



Gìo phút này đây Văn Đan Khê hồi hận muôn phần, cô không nên bỏ riêng sủi cỏ vào từng mâm mà phải đưng chung hết một chỗ, để coi hấn còn ăn đơan trang thế không! Để coi có bị người ta giành hết phần không! Văn Đan Khê hồi hận tới tan nát ruột gan.

Trần Tín rề rà thật lâu rốt cuộc cũng ăn xong. Văn Đan Khê cố nén lòng mắt kiên nhẫn, bước lên mở lời: “Tướng quân...”

Trần Tín bung chén nước thông thả uống một hớp, nhìn hai bên trái phải rồi cất lời: “Hình như ở đây có muỗi bay tới. Nhị đệ, chúng ta nên về thì hơn.”

Tần Nguyên chớp chớp mắt, đáp nghiêm chỉnh: “Dạ, đại ca nói phải, cản trở về thôi.” Dù miệng y nói thế nhưng cơ thể thì chẳng buồn nhúc nhích.

Văn Đan Khê hết cách đành nói tiếp: “Mới ăn xong mà đi đường ngay thì không tốt cho cơ thể đâu, các vị nên theo ta vào trong thì tốt hơn.”

Trần Tín còn chưa trả lời thì Tần Nguyên đã giả bộ khách sáo: “Thế sao được, nên về thì hơn.”

“Dù sao cũng mời tướng quân dời bước tới gian nhà trống kế bên ngồi nghỉ một lát.”

Trần Tín cũng biết đạo lý một vừa hai phải, lúc này mới đứng dậy theo Văn Đan Khê tới gian nhà kế bên. Bên phía Hồ lý chính nhận được tin, lập tức sai người quét dọn gian nhà thật nhanh, rồi pha trà rót nước.

Trần Tín ngồi vào chỗ, Văn Đan Khê sợ hấn lại giở trò xoay người như chong chóng, bèn nhanh nhẩu nói một hơi đối sách vừa mới bàn bạc xong. Sau đó cúi đầu đứng yên một bên với thái độ cung kính. Cô đã quyết định, khăn cầu trước, nếu không được thì nói lý, không được nữa thì dùng phép khích tướng, không được luôn thì nghĩ cách khác vậy.

Trần Tín nghe xong thì trầm ngâm im lặng, dùng ngón tay gõ nhẹ mặt bàn, hệt như đang nghĩ xem đề nghị này có tính khả thi không. Ánh mắt Tần Nguyên cứ đảo quanh hai người, chốc chốc lông mày lại rung lên một cái. Mặt Theo và Hồng đại hồ tử nghe xong thì mắt sáng rực lên, ngó hau háu Trần Tín đầy mong đợi, ai không biết còn tưởng đầu bọn họ mới là người nhờ vả.

Hồi lâu, Trần Tín mới ung dung lên tiếng: “Việc này thứ cho ta không thể đồng ý. Binh Phá Lỗ ít ỏi, sợ rằng không bảo vệ được quý thôn.”

Văn Đan Khê nghe thế cũng không quỳnh, ngấp ngừng một lát mới tiếp lời: “Vì binh lính ít ỏi nên tướng quân càng nên đồng ý lời thỉnh cầu của thôn dân thôn Thanh Khê. Nếu việc này thành thì tướng quân sẽ có ba điều lợi: Một là

quân Phá Lỗ có nguồn cung cấp lương thảo ổn định đương nhiên, với tài năng của tướng quân thì chuyện quân lương không phải là điều đáng lo. Thế nhưng làm vậy sẽ càng ổn định hơn trước.” Câu này ngụ ý là, người dựa vào cướp, thế lần nào cũng cướp được à?

“Hai là tướng quân sẽ có thêm nhiều lính tốt hơn, ngày thường dân đoàn có thể dùng để diệt cướp bảo vệ thôn, tới khi chiến tranh nổ ra thì nhân tiện có thể kéo ra chiến trường. Điều lợi thứ ba, là lợi cho danh tiếng của tướng quân...”

Văn Đan Khê còn chưa nói dứt câu đã thấy mặt Trần Tín bỗng giật lên, hơi giật hỏi: “Ý Văn cô nương là thanh danh của bốn nhân không tốt ư?”

Văn Đan Khê nhìn chằm chằm mặt Trần Tín giây lát, nhất thời không nhận ra hấn đang giật thật hay giật đùa, chỉ biết là cô chẳng thấy sợ chút nào. Tuy nhiên cô không sợ thì không có nghĩa là người khác không sợ, tuy Hồ lý chính không dám tới trước mặt Trần Tín, nhưng cũng đứng nhìn ở cách đó không xa, lúc này ngó thấy Văn Đan Khê chọc giận Trần Tín, trong lòng vừa sợ hãi vừa hối hận, nhưng ông ta vẫn không dám xen lời vào.

Mặt Thọ và Hồng đại hồ tử liếc nhau, môi giật giật, vừa định mở miệng xin tha cho Văn Đan Khê thì bị Tần Nguyên liếc mắt ngăn lại. Hai người buộc lòng phải nuốt hết vào bụng.

Văn Đan Khê nói mà chẳng chút hoang mang: “Ta không nói thanh danh của tướng quân không tốt. Mà muốn nói rằng, tính cách thật và danh tiếng bên ngoài của tướng quân không đồng nhất.”

“Sao?”

“Dân gian nghe đồn tướng quân là hung thần độc ác gửi hồn vào người sống, sinh ra có ba đầu sáu tay, mắt bắn kim quang. Giết người không chớp mắt, ăn thịt không nhả xương.”

“Ừm, còn trên thực tế thì sao?”

“Thực tế thì khác hoàn toàn...”

“Khác thế nào?” Trần Tín hỏi tới, trong giọng nói để lộ vẻ cấp thiết không dễ gì phát hiện.

Văn Đan Khê cố tình đùa dai: “Thực tế chính là thế này, chẳng lẽ tướng quân còn không biết hình dạng mình sao?”

Trần Tín: “...”

Văn Đan Khê cắn răng, lại tăng thêm một điều kiện đầy hấp dẫn: “Nếu tướng quân đồng ý lời thỉnh cầu này, Đan Khê xin thay mặt thôn dân tặng thêm cho ngài hai điều kiện.”

“Hừm.”

“Một là thôn dân thôn Thanh Khê tình nguyện nhận những lệnh hợp lý của quân Phá Lỗ, hai là Đan Khê sẽ cố hết sức giúp đại bộ phận tướng sĩ Phá Lỗ... à, ờ, làm mai.”

Điều kiện đầu tiên Văn Đan Khê nói ra chưa đạt được hiệu quả đáng kể, nhưng sau cái thứ hai, cả trong lẫn ngoài phòng đều ồ lên âm ỉ. Nên biết rằng Trần Tín hạ nghiêm lệnh không cho quân Phá Lỗ lãng nhục phụ nữ, không được cướp nữ nhân lên núi, mặc dù là cường đạo khác cướp cũng phải dựa vào ý nguyện của phụ nhân để quyết định đi hay ở. Kết quả, lâu như vậy mà chỉ có vài phụ nhân tình nguyện ở lại...

Vì vậy phần đông mọi người trong quân đều là cây khô trụi lá — ế chông ế chơ. Giờ đây lại có người vỗ ngực cam đoan sẽ làm mai cho đại đa số binh sĩ trong quân, điều này không làm cho người ta kích động sao được! Lúc này, mặc kệ Trần Tín quyết định ra sao, bọn Mặt Thợ và Hạ hắc tử đã hạ quyết tâm trong lòng, nhất quyết thừa nhận vị đại tẩu này!

Trong mắt Trần Tín lướt qua ý cười rất nhanh, tuy nhiên, hấn cũng quay lại với vẻ bình thường rất nhanh, bắt ngay lấy lỗ hồng trong lời của Văn Đan Khê: “Tại sao không phải tất cả mà là đại bộ phận?”

Văn Đan Khê đáp bình thản: “Chuyện mai mối này nhất định phải để đôi bên nam nữ tự nguyện, nếu đó là người bất thường không ai chịu gả, thì chẳng thể ép uổng được.”

Trần Tín hơi mất tự nhiên: “Tuy tướng sĩ Phá Lỗ ta có hơi thô lỗ cục mịch. Nhưng đều là người bình thường.”

Văn Đan Khê tiếp lời: “Vàng còn thử lửa thử than, nam nhân tốt phải thử qua đường dài, tự khen không tính.”

Các nam nhân ngỡ ngàng: “...”

Ai nấy đều im bật, cuối cùng Mặt Thợ vẫn là kẻ đầu tiên phá tan không khí trầm lắng: “Nè, Văn đại phu, cô coi thử ta thế nào với? Có cưới vợ được không?”

Văn Đan Khê đáp nghiêm túc: “Hấn là có thể.”

“Ta thì sao?”

“Ta nữa!”

Trong lẫn ngoài phòng rối nùi một cục.

Vai Tàn Nguyên run rẩy cô nhịn cười. Trên mặt Trần Tín là vẻ mừng giận khó phân.

Văn Đan Khê thừa dịp nói luôn: “Tướng quân không thể trái lòng binh, chi bằng để mọi người tự quyết định đi.”

Mặt Tàn Nguyên mang ý cười: “Theo Văn cô nương thì làm sao mới phải?”

Văn Đan Khê nhìn Trần Tín giây lát rồi hỏi nghiêm trang: “Mọi khi các vị gặp tình huống kiểu này thì xử lý thế nào?”

“Giơ tay biểu quyết.”

“Được, theo luật cũ, ai đồng ý thì giơ tay, phản đối thì giơ chân!”

Sau một giây im phăng phắc, đột nhiên mọi người lại cười toáng lên.

Văn Đan Khê nói xong câu cuối thì chấp tay thi lễ, cáo từ rồi quay lưng đi ra.

Tần Nguyên trông có vẻ chưa hết suy nghĩ, Mặt Thạo và Hạ hắc tử vừa nhắc thấy Văn Đan Khê muốn đi thì vội gọi giật lại: “Văn đại phu, cô đừng đi mà, đại ca ta còn chưa tỏ thái độ mà.”

Văn Đan Khê đáp mà chẳng buồn ngoái đầu: “Ngài ấy ngầm chấp nhận rồi, bởi ngài ấy không giơ chân.”